

Inserati se sprejemajo in veljajo trisopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanj se cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravišstvo (administracija) in ekspedicija na Florijanske ulice h. št. 19.

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. -- kr.
za pol leta . . . 5 " -- "
za četrť leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrť leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je v Rožnih ulicah šteč. 25.

Izhaja po trikrat na teden ni sicer v torek, četrtek in soboto.

Velečastiti volilci kranjski!

Ko je 26. dne maja podpisani odbor stopil s svojim razglasom prvokrat pred Vas, Vam razložil neizmerno važnost sedanjih volitev za drž. zbor in Vam potem v oklicih svojih nasvetoval rodoljube, ktere naj volite, navdajala nas je nada, da boste zaupljivo sprejeli naš glas ter ravnali po nasvetu našem.

Veliko smo upali, al še veliko veliko več smo dosegli! Izid volitev Vaših v kmetskih občinah, trgih in mestih je tako sijajen, da menda nobena dežela velikega našega cesarstva se ne more ponašati s takim vspehom. V lepi slogi, ki jo bode občudoval tudi inostranski svet, stopili ste, velečastiti volilci! v veliki množini po nasvetu našem na volišča, in volili tako, da s ponosno večino izvoljeni so povsod vsi vsi možje našega priporočila.

Tako slavna zmaga, ktere nismo dosegli z nikakoršnim nepoštenim sredstvom, očiten je dokaz, da se narod naš iskreno zaveda svojih pravic in svojih dolžnosti, — da se popolnem zrelo politiško giblje in je godan za ustavno življenje.

S tem, da je velika večina volilcev

pri volitvah na kmetih in v mestih in trgih stala kakor en mož za nasvete naše, predragi rojaki, pa tudi narodnemu volilnemu odboru dali častno zaupnico.

Gledé na vse to šteje podpisani odbor v sveto si dolžnost, da zdaj, ko je veliko delo s pomočjo Božjo srečno dokončano, se Vam, prečastiti volilci, prisrčno zahvaljuje za zaupanje, ki ste mu ga tako sijajno skazali pred vsem svetom, da nasprotniki naši zdaj vsi potrti čutijo, da mila naša domovina je zemlja slovenska, v kateri živi čvrst narod slovenski.

V goreči želji, da bi kmalu nastopili bolji časi domovini naši in Avstriji vsej, in da mirna sprava med vsemi narodi njenimi vpelje in vtrdi pravo vstavno življenje, jemljemo za zdaj slovó od Vas, predragi rojaki, z živo prošnjo, da ste, ako se zopet drugi pot obrnemo do Vas, naši, kakor ste bili naši ta pot. Bog Vas živi!

Národní volilni odbor

v Ljubljani 1. julija 1879.

Dr. Jan. Bleiweis, deželnega glavarja namestnik, predsednik. Dr. Jos. Poklukar, deželni poslanec.

Franjo Potočnik, deželni poslanec. Luka Robič, Dr. Jos. Vošnjak, deželni poslanec. Dr. V. Zarnik, deželni poslanec. Dr. Karol Bleiweis, mestni odbornik. France Goršič, mestni odbornik. J. N. Horak, mestni odbornik. Josip Jurčič, Karol Klun, deželni poslanec. Vaso Petričič, mestni odbornik. Jos. Regali, mestni odbornik. Franjo Drenik, glavni zastopnik peštanske zavarovalnice. Ivan Hribar, glavni zastopnik zavarovalnice „Slavije.“

Naša mesta in trgi po volitvi.

Vselej, kedarkoli smo mi zmagali po kmetijskih občinah, a ne po mestih, vsaj po vseh ne, so nas nemčurji zasramovali rekoč, da naše kandidate voli le „nevedno ljudstvo, gospoda in izobraženstvo nas pa ne mara.“ Čeravno smo mi dobro vedeli prave vzroke „zmage“ nemškutarjev, vendar svetá nismo lahko mogli potegniti o tem na svojo stran, ker svet poprašuje in sodi vselej le po vspehih, ne po vzrokih njihovih, on praša, kaj je, ne pa, zakaj je to. Dolgo smo imeli silne boje po mestih, kjer je največ tujstva, renegatstva in mame-luštva, vse naše naskakovanje je bilo zastoj. A čeravno tolikokrat odbiti po hudem pritisku z denarjem in drugimi močmi, vendar naš možje niso zgubili poguma, vnovič so naskočili in zdaj res dospeli do slavne zmage povsod.

Na prvem mestu stoji, kakor se spodobi glavno mesto ljubljansko, ne toliko po številu glasov, kolikor po veljavnosti zmage. Čeravno so nasprotniki napeli vse žile, vendar niso

V Ljubljani po volitvah mest in trgov.

Volilni vihar je vtihnil, prej tako razburjeni valovi so se polegli, le tu in tam pljuskne še kateri ob razrito bregovje. Na vrhu kalne smetne vode pa plavajo tri razbite kandidate: Dežmanova, Kromerjeva, Vesteneckova na „prokletih grabljah“, ktere jih niso mogle rešiti pogina. Temne oblake, iz katerih je večeraj še treskalo, razpiha hladni veterc in že prodirajo skoz megleno tanjšino mili žarki nam boljšega solca. Ob bregovji jezera, na katerem je bil volilni boj, se pak zopet oglašajo domače tice s svojim petjem in pravi slovenski diš veje čez livade — s svojo vonjavo budeč in navduševajoč domačine k novemu pridnemu delu za vero, dom, cesarja! —

Da, res vrači so bili zadnji dnevi preteklega mesca, prestalo jih je le domačinstvo, tujstvo in renegatstvo pa je onemoglo, opešalo, še tolikokrat skušene „proklete grablje“ so bile prešibke, zlomile so se in zdaj gredo v staro šaro ali celó v ogenj.

Pa pustimo to razmišljanje, ki stori človeka nemčurske krvi kar melanholičnega, in preidimo na posamezne dogodke pred in med volitvami. Dosti jih je in mikavne so tudi.

Naši „kazinoti“, nemčurji ali — kakor se predržno, brez vse pravice in z velikim pretirom imenujejo: „ustavoverci“ so bili, čeravno so pri volitvah po kmečkih občinah od našega naroda dobili tako sijajno brco, tako odločen „consilium abeundi“, vendar zanašali se na mesta, čiš: „kmet je preneumen, se dá po f . . . komandirati; mest in trgov inteligenca ter kapital bota že sijajno pokazala, da sta krepka naslomba naša“. Svoje zmage so bili že gotovi, a da bi bila še slavnejša, postavili so za svoje kandidate najhujše gade: Dežmana, Kromerja, Vestenecka. Pri tem so se ve da v račun jemali vse c. k. in druge uradnike, ki so jim tolikokrat že do zmage pripomogli in brez katerih bi ne bili mogli nikdar zmagati. Razen tega so napeli vse svoje sile, da bi pridobili si glasov, agitatorji so švigali okoli, tu proseč, tam obetajoč, in veliko vina in piva je teklo za nemškutarijo. Tudi uradniki, ne zmeneč se za ukaz grofa Taaffeja, so pritiskali po več krajih na volilce; tako n. p. Onderka in Lipold v Idriji, dr. Kraus v Loki. V Ljubljani sta se posebno odlikovala dež. šolski nadzornik Pirker in njegov adjutant „Simma“, ker sta še na dan volitve pritiskala na učitelje, da bi volili Dežmana, rekši, da to vreme ne bo stanovitno,

naj rajši ostanejo pri „prokletih grabljah“. Tu so bili nemčurji svoje zmage tako gotovi, da je dr. Schaffer ponudil znanemu narodnjaku stavo 1000 glđ. na 1 glđ. Škoda, da je ta narodnjak ni sprejel, še bolj škoda pa, da dr. Schaffer te ponudbe ni javno stavil, ker bi se bilo dobilo že toliko narodnjakov, da bi bil danes dr. Sahaffer berač, čeravno je neki precej trden.

Veliko dni pred volitvami je bilo v Ljubljani vse živo, nemčurji so spravili na noge vse, kar je moglo zá-nje okoli tekati. Jezila jih je ta potle mlačnost deželne vlade in nekterih viših uradnikov, ki se niso hoteli vpreči v nemčursko cizo. Tem bolj so se pa pri agitaciji skazovali nekteri drugi ljudje, ki o naših groših živé in katerih imena bomo že še zvedeli in povedali, da narod naš izvé, kdo mu je prijatelj, kdo nasprotnik.

Za zdaj bodi tu sem pritaknena komčaa prigodba, ki se je pripetila večeraj med volitvijo in ki kaže, da je Dežman po vsi deželi res tako spoštovan, kakor se on sam baha. V hašo na šentjakobskem trgu, kjer je zaloga grabelj, pride nek mož in kupi ene; te izroči deklici in reče, naj jih nese na rotovž ter odda gospodu, čegar imé je zapisano na listku, ktereга jej tudi v roko dá; na listku je stalo

mogli prodreti do večine in — kar je glavna reč — večina naša bi bila še večja, ako bi bili vsi naši volilci prišli. Tistim, ki so izostali, ne bo zdaj nobene zamere, mi vemó, da je bil smajni dan in marsikdo zadržan, da ni mogel priti. Tem večja pa je zasluga onih, ki so prišli v kljub vsem tem težavam, tudi narodnim uradnikom, ki so nas ta pot tako krepko podprli. Sploh so pa vsi stanovi storili svojo dolžnost, da je Ljubljana dobila svoje pravo lice, in pokazalo se je, da mi ne potrebujemo nobene vladne pomoči za zmago, dosti je, da se vlada le vsacega pritiska zdrži. Res, da so nekteri viši vradniki, kteri so imeli prej navado voliti naše nasprotnike, zdaj volili našega kandidata vit. Schneida, a teh je bilo sila malo, mi bi bili zmagali tudi brez njihovih glasov, ker se drugim ni sila delala. Če se bo volitev vselej brez vladnega pritiska vršila, bomo v Ljubljani zmagali vselej mi.

Med gorenjskimi mesti je prvo Kamnik, ki je dal izmed 72 glasov našemu kandidatu jih 62; za njim pride Lož z vsemi 28 glasovi za dr. Poklukarja. Ti dve mesti ste toraj odločili našo zmago in popravili velik greh Idrije, ki je dala nemčurskemu kandidatu 57, našemu pa le 10 glasov.

Res, Idrija je pokazala, da je vredna zibel Dežmanove, med kranjskimi mesti se mora posaditi na zadnjo klop. Hvale vredna sta še Kranj in Vrhnika, z drugimi se ne moremo ponašati; čudimo se le Loki, ker je tam mestni zastop naroden, in Postojni, ki je dala le en glas več za našega kandidata, čeravno je bila še pred 10 leti tako odločno narodna, da si tam nemškutarje lahko na prste štel. O Tržiči nič ne rečemo, ker je vedno slovel za gujezd nemškutarije. Obžalujemo le tiste narodnjake, ki morajo živeti med tako nemškutarsko sodrgo, ki še zdaj ne mara nobenega sporazumljenja med narodi avstrijskimi.

Dolenjska mesta so se skazala vseskozi boljša. Le nemško Kočevje je hotelo imeti nekdanjega svojega zastopnika Kromerja in mu dalo 56 glasov. Za njim pride précej dolenjska stolica Novomesto, kjer je nakopičenih več zagrizencev in starokopitnežev. Najbolje se je držalo narodno mesto Metlika, za njim Ko-

stanjevica, Ribnica, Črnomelj in Višnjagora. Zadnja se jo nenadoma tako poboljšala v narodnem obziru, da je že tudi deželi na čast. Le tako naprej, pa bo kmalu nemčurski duh izgnan iz vseh trdnjav dežele kranjske. Krško je v kljub Hočevanju dalo večino, čeravno le dveh glasov, našemu kandidatu, kar jasno priča, da pravo spoznanje povsod čedalje bolj prodira, tudi tam, kjer je dozdej gospodarilo starokopitstvo in tuja peta.

Letošnji sijajni vspeh pri državnih volitvah nam daje veselo poročstvo za to, da bo čedalje bolj in Slovenec vendar enkrat v svoji deželi gospodar, kakor se spodobi po božjih in človeških postavah. „Proklete grablje“ so zlomljene in ne bodo se dale več popraviti, zdaj so za naše zatiralce zgubljena tudi mesta, s kterimi so se tako ponašali, in ostala bodo zmiraj naša, če bomo mi ostali značajni. V to nam vsem pomozí Bog!

Politični pregled.

Avstrijske dežele.

V Ljubljani 3. julija.

Na **Dunaji** so bili voljeni: Brestel-Kuranda, Jaques, Suess, Lenz, Matscheko, Steudel, Kopp, Wiesenburg, Kronawetter in Löblich. Med dr. Hofferjem in ministrom Glasserjem pride do ožje volitve. Izvoljenci so vsi liberalci, dva (Kronawetter, Steudel) demokrata, Kopp in Jaques sta od napredne stranke, drugi so bolj vladni.

Sicer so bili voljeni v Badenu Lustkandl, v gorenji Avstriji liberalci Spaun, Klinkoš, Wickhof in konservativni grof Falkenhayn. Na **Solnograškem** je voljen Wegscheider.

Na **Češkem** je Klaudy v Pragi propadel v kljub podpori od nemškutarjev. Zmagal je kandidat češke stranke Prachensky. Takó je Klaudy kaznovan, ker se je ločil od narodne stranke in hodil po svojih potih. Na mali strani je zmagal Alter zoper čaha Neu-paura. Sicer so še voljeni Rieger, Julij Gregor, dr. Rus, Hallwisch, Reschauer, Banhaus, Meissler, Gross, Wolfrum, Stöhr, Richter, Wütsche, Bareuther, Liebig, Kletečka, Zeithammer, Žak,

Jansa, Suda, Kaizl, Krofta, Roth, Matuš, Vesely, Oliva, Grünwald, Jireček. Eduard Gregor je tudi propadel, kakor Klavdy, ker ga narodna stranka ni hotela več podpirati.

V **Šleziji** so voljeni Schmuck proti Fuchsu, Siegl in Obračaj.

V **Kopru** je propadel kandidat „Edinosti“ Slovenec Klodič proti Italjanu Defranceschi-ju. Vendar je bilo le za 30 glasov razločka, če prvokrat ni šlo, pojde pa drugo pot; toraj nič obupati!

Da je Vitezič voljen skor enoglasno, smo že poročali.

Znan je tudi izid volitve na **Goriškem**. Nobenega sveta, nobenega poduka, nobene prošnje, nobenega rotenja od naše strani niso hoteli poslušati goriški Slovenci; zato naj imajo zdaj tacega poslanca, ki bo le tako daleč za narod glasoval, kolikor mu to vlada dovoli. Osebnosti in mržnje so stavili više od splošnega blagra, naj imajo zdaj poslanca, kakoršnega so hoteli.

V **Galiciji** so Poljaki Rusinom že sedem sedežev vzeli, pravijo, da namesto petnajst poslancev imeli jih bodo Rusini komaj šest. Prav se jim godi, saj so bili vedno vladni kimovci, glasovali z ustavoverci, in sploh so na Dunaji žalostno ulogo igrali.

Še so bili voljeni na Češkem Müller (samostojni kandidat proti praški kazini), Roser, Wiedersperg, Tausche, Waldert, Vašaty, Neubauer, Streeruwitz, Tilser, Brauner, Köpl, Mašek, Aull, Schwarzenberg (konservativen) proti kandidatu praške kazine, Klimeš, Stiebitz, Čelakovsky, Kierschner, Urbanek, Jerabek, Neumann, Herbst, Schwarzenberg, Adamek, Trojan, Obentraut, Marrach, Hevera, Sladkovsky, Platzer.

Kakošne politične barve so vsi ti izvoljenci, se bo pokazalo še le, kedar zbor vkup pride, ker mnogo je novovoljenih, in se ne vé, ali bodo vladni, ali naprednjaki ali pristopijo levemu klubu. Federalistična stranka do zdaj ni nobenega sedeža zgubila, pač pa jih je mnogo pridobila.

Dalmatinski narodnjaki so izdali volilen oklic, kjer pravijo, da se mora v Dal-

ime „Dežman“. Deklica gre z grabljami na rotovž, kjer jih hoče izročiti „gospodu, ki je na listku zapisan.“ Pride pa v roke županu, kteri jo hudó prime, a kaj bo storil dekletu, ki je storilo le to, kar jej je bilo naročeno, namreč prineslo Dežmanu najljubšo reč v dar — grablje. Policija zdaj išče „hudodelnika“, ki je to storil, a dozdej ga še nima, kakor tudi veliko tatov in družih hudodelnikov še ne. In vendar je ta mož gotovo dobro misel imel, hotel je namreč Dežmanu, o katerem je moral naprej vedeti, da bo prišel ta dan ob svoje grablje, darovati druge, ker Dežman brez grabelj je toliko, kakor vojak brez sablje. In namestu da bi bil Dežman nedolžnemu dekletu dal še kaj za pot in se milosrdnemu možu zahvalil za tako lepoin ljubo mu darilo, so na rotovžu z deklíčem tako ostro ravnali, da je bilo vse prestrašeno, za darovalcem pa poslali policaje. Naj si toraztolmači kdo drugi kakor hoče, meni se zdi črna nevhaležnost.

Volili smo pa, da se je kar cedilo od nas. Na rotovžu je bila taka vročina, takó so pristiskali naši volilci, da je nemčurjem, med njimi posebno zatožencu — čem reči kandidatu Dežmanu in njegovemu zagovorniku dr. Schreyu kar mrzel pot tekel po obrazu. In kako lepo se je obnašal vitežki Gariboldi, predsednik komisije! kako je pokazal izurjenost

v branji imen tistih volilcev, kterim je bilo zapisano Kanjevo znamenje narodnosti na čelu! Imena volilcev, o kterih je vedel ali vsaj mislil, da imajo list z Dežmanovim imenom počrta, mu niso šla tako gladko izpod jezika, moral si je vselej po par sekund oddahniti; to ni veliko, ali vendar toliko, da se oko lahko po dvorani ozre in pogleda, če je poklicani tu ali ne; pri odločih narodnjakih tega treba ni.

In glej! tam privlečeta dva nekega moža, znanega Dežmanovca, pod pazduho po stopnicah na rotovž gor, tretji nese za njim stol. Nekteri hočejo ravno opomniti spremljevalce, da tukaj ni bolnišnica, a drugi pristopijo in spravijo možaka v dvorano, kjer odda svoj „odežmanovan“ list in potem zopet odide tako težavno, kakor je prišel. Če si je pa mislil o tem zaslužiti nebesa, se utegne ravno tako motiti, kakor zdaj, ko je mislil Dežmanu pomagati do sedeža v državnem zboru.

Pa tudi na naši strani so bili možje trdovratni, čeravno je bil smajni dan, so vendar prišli, čakali in se potili v strašni vročini, a odšel ni nobeden. Jaz sem slišal priprostega moža reči: „petdeset goldinarjev ne pogledam, če bo le Dežman padel“, — drugoga pa: „te proklete grablje morajo danes pasti, če imam prav 100 gld. škode.“ Taki in enaki izrazi priprostitih ljudi jasno pričajo, kako je Dežman

v Ljubljani — priljubljen. In tako je prišlo, da je Dežman padel.

Predno pa se je to zgodilo, vedeli smo, da sta padla tudi njegova dva pajdaša Vesteneck in Kromer. Dežman je padel le ná nja, toraj se ni pobil tako hudo, kakor ona dva. Vesteneck bo ta padec že še prenesel, ker — dasiravno že plešast — je vendar mlajših kosti. Ali stare kosti, kakor so Kromarjeve in Dežmanove, bodo ta sijajni padec težko prestale.

Če bi bili mi divjaki, kakor nekteri izmed naših renegatov, bi bili po taki slavni zmagi padlim nasprotnikom lahko ušesa porezali. Ali Slovenec je nobelj, propadlemu sovražniku reče k večemu: „teci, da te več ne vidim!“ Tudi mi, kakor smo znali čó zdaj častno prenašati zatiranje in celó sramoto, znamo prenašati tudi zmago, nismo se je napili tako, da bi bili pijani. Zato se nad ubogim propadlim nemčurstvom na Kranjskem ne bomo znosili, marveč skazovali mu velikodušnost. O tako slavni zmagi se sovražniku že lahko kaj prizanese. Bodimo milostljivi ž njim in skusimo ga spraviti na pravo pot.

Le „proklete grablje“ bodijo za zmiraj poteptane in če hočemo s čem obhajati svojo zmago, obhajajmo jo s tem, da jih sežgemo in pepel raztresemo na vse vetrove!

maciji enkrat vresničiti narodna ravnopravnost, da se mora sploh povsod jenjati razloček med gospodujočimi in sužajimi narodi, da se mora Bosna vladati v slovanskem duhu, in da bodo dalmatinski poslanci delali za pravo svobodo, za slovansko vzajemnost, in da bodo branili pravice duhovščine in katoliške cerkve.

Vnanje države.

Na **Nemškem** se zbuja tudi že federalistična ideja, kakor se vidi iz glasovanja o colnini.

Na **Francoskem** je republikanec Lamy jako ostro govoril proti Ferry-u in proti sedajni sistemi na Francoskem. Imenoval je sedajne ministre Jakobince, ki so v srcu absolutisti in svobodo z nogami teptajo, in da bo iz te sisteme izrastlo le sabljarsko gospodstvo.

Angleži nečejo biti krivi smrti princa Napoleona, ter pravijo, da je bil sam kriv, ker se je prelahkomišljeno v nevarnost podal, ker ga nihče ni komandiral, tako daleč na ogledovanje hoditi iz tabora.

Izvirni dopisi.

Iz zatiškega okraja, 29. junija. Čudna govorica se je raznesla po našem okraju; pripoveduje se namreč, da namerava g. Vesteneck križec ali kako svetinjo priskrbeti nekemu krojaču, ki je bil na nekav način splezal na visočino župana, kjer mu pa tako dopada, da se vkljub vsem nezaupnicam od strani svojih občanov na ti višavi kakor klošč drži. Da bi se ga znebili, so neki že lansko leto pri deželnem odboru za novo volitev občinskega odbora prosili, tudi zastran zadnje volitve za deželni zbor pritožbo vložili, pa zdaj ne na to, ne na ono odgovora niso dobili, in da bi ta človek za vse to še odlikovan bil?! ker za zasluge njegove ne ve ne on, ne njegovi sosedje, znano je le to, da je voljno orodje v Vesteneckovih rokah.

Res je marsikaj mogoče, vendar odločno povdarjamo in tudi Vestenecku še toliko takta prisojujemo, da ne bo takih ljudi za odlikovanje priporočal. Priobčimo to govorico le, da konstatiramo, kake smešnice Vestenecku ljudje pritikajo.

Iz Tržiča, 30. junija. (Volitev.) Naznanim Vam ob kratkem vršitev in izid volitve. Vseh volilcev v Tržiču je 48. Prišlo jih je k volitvi 38. Izostali 10 so vsi privrženci nasprotne stranke.

Vesteneck je dobil 26 glasov, dr. Poklukar pa 12 glasov. Toda dva naša glasova je komisija, sestavljena iz samih nemčurjev, zavrgla, ker je bilo pod imenom dr. Josip Poklukar, nekaj izvanrednega, kar pa poprej noben iz komisije ni zapazil. Še le c. kr. komisar je komisijo opomnil, naj bolj natanjko pogleda, in ima pravico ta dva glasova zavreči. Nekaj dni pred volitvijo so bili namreč nasprotniki (med njimi posebno učitelj Debelák in kosár Globočnik) s silo dvema narodnima volilcema liste vzeli in zoper njih voljo Vestenecka na nje zapisali, kar se je pozneje popraviti skušalo. Volitev je bila napovedana, da se začne ob 8. uri in sklence ob 9. uri. Pa volilni komisar je pričel volitev še le ob $\frac{1}{2}$ 9. uri, češ, da še ni mož za komisijo navzočih, dasiravno so le-ti pred vratmi čakali.

Škofja Loka, 1. julija. S težkim srcem podali smo se včeraj na volišče, ker vkljub najživahnejši agitaciji smo prevideli, da bomo tukaj težko dobili večino glasov. Ja, ker je g. dr. Kravs s svojimi privrženci vse

žile napel, da bi bil poravnal blamažo, ki jo je pri volitvi za občinski zbor skupil, in — ker zarad ljubljanskega somnja nekteri niso hotli ostati doma, smo celo računali, da bomo ostali za kake 3 glasove v manjšini. Pa vendar nepričakovano — dobili smo 24 glasov in nasprotniki 24. — Volitev vršila se je mirno; vladni komisar Gozani kazal je pri sestavi volilne komisije svoje nemškutarstvo; dva Deisingerja bila sta voljena v komisijo. Mili bože! kaj bode za nemčurje v Loki, ko enkrat Deisingerji vsi — na kant pridejo. Vradniki prišli so kakor na komando in bilo je malo zapaziti tiste nepristranosti, kakoršne bi smeli pričakovati po Taaffejevih besedah. Da je tudi naš ljubeznjivi „Schulleiter“ Sadar hud zagrizenec, se samo ob sebi razume. Okrajni sodnik dr. Kravs pa bo prišel pri poštenih Ločanih ob ves kredit; da se z Deisingerji, s Fabjanitom in klobučarjem Dolencem pajdaši, ga dosti karakterizira. Ti — in Pilbach, to vam je družbica!

Toliko bolj smo bili veseli, ko smo dobili iz Ljubljane telegram, da je na vse strani zmaga naša. Živijo!

Iz trebanjske okolice, 1. junija. Oprostite, da Vas opozorim pomote v zadnji številki Vašega vrlega „Slovenca“ št. 69. t. l. — V Trebnjem je volil dr. Wurzbacha le eden sam izneverica, župan žužemberški, ki je pa pred izvolitvijo še slovesno neki obljubil, da bo volil v Trebnjem z večino; drugi ni bil nemčur nego Kočevar čiste krvi, župan v Kočevski Smuki (Langenthon), ki spada v žužemberški sodnijski okraj, tudi ta je možato — t. j. figa-možato obljubil in še roko dal, da voli g. grofa Barbo.

Toliko v popravo te pomote. Toraj pravih nemčurških volilcev je bilo jedino le troje — iznevercev, poturčencov! —

Iz Dolenjske, 30. rožnika. Naj opišem nekoliko včerajšno borbo. Naš poslanec Margheri je dobil od 431 glasov 234. — Pri nas je bilo 38 volilcev. Volili niso B., kateri je kože peljal v Ljubljano, mu nismo za zlo vzeli, ker od barantije živi; Tonček je konje v Ljubljano gual, — on bi bil težko na naši strani, volil ni O. — Volili so vradniki vsi — kaj pa, da nam nasprotno, zunaj Ravnikarja, kateri je bil z nami. — Davkar je bil zagrizen, še bolj davk. kontrolor Nušič, ta je nesramno govoril zoper duhovščino, kjer je mogel, tudi bi bil rad enemu volilno pravico odvzel, v kar pa volilni odbor ni dovolil. Ratek, daravno nam nasprotnik, se je v volilni komisiji prav taktno obnašal. Dobil je Margheri 28, Kromar 10 glasov. Kar agitacijo zadene, je skorej eden družega prekosil. Cene, Ulčar, Kramarček, Debelokov Jože, posebno pa Felix in Pildar so se odlikovali. Preden se je volilni komisar Gusich odpeljal v Ljubljano, sem mu pokazal telegram, kateri ga je osupnil, in rekel: „Stark haben sie gearbeitet — ist auch recht“, nasprotniki so se poskrili, mi pa smo na večer povabili vse volilce k Pildarju na sodček pive in bili smo prav židane volje. — Mislim, da imajo nemčurji zadosti

Iz gorenje Slovenije, 30. rožnika. Danes je odločilni dan, ko se bje huda bitka za prihodnjo večino državnega zbora. Naj si že bode drugodi izid kakoršen hoče, nas zanima v prvi vrsti le to, kako se bo volilo po Kranjskem in Goriškem. Daj Bog, da bi se nam tudi danes zmaga zasvetila, da bi enkrat iztrebili nemškutarski plevelj iz naše njive. Mi v gorenji Sloveniji, in tu sem štejem Gorenjce in Korošce, mi smo v istini narodni, kar nas ni popačenih škricov in liberaluhov

— brezvercev. O Korošcih se misli, da niso narodni, pa kdor kraj pozna, bo drugače govoril. Slovenci v koroških hribih so ravno tako nepopačeni, kakor na Kranjskem, od narodnih šeg so morda še več ohranili, ko drugodi. Po Slovenskem se nabirajo narodne pesmi in narodni napevi, samo na Koroško nihče ne pride, in ravno tam bi našel obilno žetev. Tudi se nahajajo po slovenskem Gorotanu staroslovanski običaji, kakoršnih bi drugodi zastoj iskal; opominjam tudi na narodno nošnjo v Ziljski dolini. Ne vem danes še, ali bodo Korošci zmagali pri volitvah, ali ne; pa od tega tudi ni odvisno nič; koroški Slovenci vendar ostanejo, kar so. Na Koroškem samo agitatorjev manjka, pa bo kmalo vse pridobljeno za milo majko Slovenijo. Ljudstvo še spi, in pasivno brani svojo narodnost s tem, da je domača govorica povsodi le slovenska, tudi v celovski okolici, kjer že vsak kmet oba jezika zna, pa nemškega ima le za zunajne zadeve, v notranji politiki, to je doma, vlada vendar le slovenščina, se ve da, zelo popačena.

Slovenci na južnem rebbru slovenskih planin (Karavank) pa so že pokazali, kako zvesti so belo-modro rudeči zastavi, ko so volili za poslanca grofa Hohenwarta. Naši sosedje v savinjski dolini bodo to pokazali z izvolitvijo g. dr. Vošnjaka. Tako se pač sme reči, da so gorenji Slovenci ob znožji slovenskih planin od Trebiža do Šoštanja in Slovenjgradca krepki in zavedni narodnjaki in pravi steber naše mile Slovenije. Tukaj leži naša duševna in fizična moč zakopana. Ta rod se bo oživil še le, kedar se iznebi nemčurske more, ki ga je do zdaj tlačila, in ves slovenski narod se bo čudil, kedar bo videl razcvetiti se vse svoje moči, ki jih do zdaj še sam ni poznal. Mi upamo, da smo najhujše že prestali, in da nam bode odslej mileje solnce sijalo. Onemu ministru Taaffeju, ki ga nemškutarji zmerjajo z reakcionarjem in sovražnikom svobode, temu možu smo hvaležni, da nam je dal vsaj toliko duška, da zamoremo zopet svobodno sopsti; v naših očeh ta mož ni nazadnjak ali reakcionar, ampak prav svobodoljuben in liberalen mož, da naj živi na mnogaja leta! S frazami se mi ne damo pitati, s tako hrano naj postrežejo kakim „spießpurgarjem“, mi, ki vsak dan dihamo zdrav planinski zrak, sodimo stvari po svoji glavi in znamo razločiti pravo svobodo od nemškega liberalizma.

Ob enem hočem še enkrat ponoviti, kar sem že enkrat povdarjal, da je treba železnice iz Kranja v Doberlovas in Velikovec, ako hočemo koroške brate k sebi prikleniti. Visoki hribi ločijo te Slovence od Kranjcev in Štajercev, in kjer ni zveze, tam se ljudje odtujijo drug od družega in naposled se nečejo več spoznati za brate. Ta železnica bi se rentirala, bi ne bila pretežavna za zidanje in bi Koroško s Kranjskim veliko tesneje zvezala, nego ona iz Ljubljane na Beljak. Slovenci okoli Kaplje, Doberlevasi in Pliberka še niso prav nič ponemčeni, nahajajo se še cele občine in fare, kjer razun župnika nihče nemški ne zna, ako prezremo one stare vojake, ki so si zapomnili nekoliko nemških izrazov; te kraje za slovanstvo ohraniti je tedaj še čas, ako hočemo. To zamore storiti pa le zveza, to je železnica od Kranja na Kapljo, Doberlovas in Velikovec, od koder bi se potegnila na Hüttenberg in Judenburg.

Razume se, da bi ta železnica toliko laže prosperirala, ako se obenem sezida železnica iz Ljubljane v Karlovec, Novi in Sarajevo. Madjari nam ne morejo in ne smejo odvzeti pogojev življenja, sicer se [pripravlja zoper ta

